

πεισιν παραινέσεις του : «Τί τὸν θέλετε τὸν ἀρχηγόν; παρδειγματισθῆτε ἀπὸ τὰς ἀρχαίας πολιτείας. ὅπου ἀπλῶς ἢ ὀρθότερα γνώμη ἐγένετο δεκτὴ· νὰ μὴ ἔχωμεν ἀρχηγόν, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς νὰ καλῆ ἐκάστοτε ἐκείνον, τοῦ ὁποιοῦ ἢ γνώμη ἐψηφίσθη, καὶ νὰ τῷ ἀναθέτῃ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς.» Καὶ οὕτω μίαν ἡμέραν ἕως ἦτο ἐλπίς νὰ μᾶς διοικῆσθαι καὶ ὁ κ. Δουζίνας.

Κουτρούλης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Περὶ τοὺς τεσσαράκοντα βουλευτὰς ἀντιπολιτευομένους συνῆλθον προχθὲς εἰς τὴν οἰκίαν Κουμουνδούρου, ἵνα σκεφθῶσι τὰ περὶ διευθύνσεως τοῦ κόμματος. Δέκα ἐκ τῶν φίλων τοῦ κόμματος εἶχον δηλώσει ὅτι θέλουσι δεχθῆ τὴν ἀπόφασιν εἰς ἣν θὰ κατέλθον οἱ τεσσαράκοντα. Πολλὰ ἀντηλλάγησαν γνώμαι. Τινὲς δειλῶς ὑπέδειξαν ὅτι τὸ κόμμα δύναται νὰ δεχθῆ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ κ. Δεληγιάννη· ἀλλ' ἡ ἰδέα αὕτη δὲν ἐθεωρήθη δεκτικὴ σοβαρᾶς συζητήσεως. Ὁ εἰσηγητὴς τῆς ἰδέας αὐτῆς ἦτο ὁ κ. Ζῶτος. Δεληγιαννίζοντες ἐξ ὅλου τοῦ κουμουνδουρικῶς κόμματος φαίνονται καὶ οἱ κύριοι Παπαγεωργίου καὶ Τράκας· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ δὲν ἐννοοῦν ἀκόμη νὰ ἀποσπασθοῦν τοῦ δεσμοῦ των. Ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος δὲν παρῆν ἐν τῇ συνεδριάσει. Ἐπὶ τέλους ἐνίκησεν ἡ ἰδέα τῆς ἀναβολῆς μέχρι τοῦ Νοεμβρίου, διατυπωθεῖσα καὶ εἰς σύμβολον : συνεκτικὸι καὶ ἀναβλητικὸι. Ὑπεβλήθη εἰς τοῦτο καὶ ἡ ἀπουσία πολλῶν φίλων ἐν ταῖς ἐπαρχίαις. Διότι οἱ φίλοι τοῦ κόμματος ὑπολογίζονται εἰς ἑννεήκοντα. Ἡ κεντρικὴ δ' ἐπικρατήσασα ἰδέα εἶνε ὅτι οἱ ἑννεήκοντα αὐτοὶ βουλευταὶ ἐκείνον πρέπει νὰ δεχθῶσιν ἀρχηγόν κατὰ τὸν Νοεμβριον ὅστις θ' ἀναφανῆ καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ὡς ὁ δυνάμενος νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν. Οἱ συνεληθόντες δηλαδὴ δὲν ὠδηγήθησαν ὑπὸ πνεύματος στενοῦ, ὅτι ὁ ἀρχηγὸς πρέπει νὰ ἀνακύβῃ ἐκ τοῦ κόμματος. Ἐὰν δὲν ἀναφανῆ τοιοῦτος ἐκ τῶν κήλων τῶν ἑννεήκοντα, οἱ ἑννεήκοντα θὰ προσέλθωσιν εἰς ἐκείνον ὃν θὰ νομίσωσιν ἄξιον ἀρχηγόν των. Τὰ πράγματα λοιπὸν κατέλθξαν εἰς ἐκεῖνο ὅπερ ἐξ ἀρχῆς διετυπώσαμεν ἡμεῖς ὡς πόρισμα τῆς ἀντικειμενικῆς ἐπισκοπήσεως τῶν πραγμάτων : «Ἐκεῖνος, ὅστις θὰ φανῆ δημιουργικὸς ἐν τῇ ἀντιπολιτεύσει, ἐκεῖνος θ' ἀναδειχθῆ ἀντίπαλος καὶ διάδοχος τοῦ κ. Τρικούπη.»

Ἡ ἰδέα τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὑπουργείου ἤρξατο ὑποψάσκουσα. Ἡ ὑπουργικὴ Ἐβδήμερις κατὶ μᾶς εἶπε χθὲς. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι τὸ κόμμα ἤρχισε νὰ γίνεταί δυσχάλινον. Ἐτυχέ ποτε νὰ ἐπιβῆτε κἀνὲν ἄλογον ἡμερον ἥσυχον ἄκακον, τὸ ὅποιον φθάσῃ εἰς σημεῖόν τι καρφόνεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, μὴ ἐννοοῦν νὰ προχωρήσῃ καὶ ἐπὶ τέλους σᾶς ἀναγκάζει νὰ στρέψῃτε πίσου; Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα κινδυνεύει νὰ φθάσῃ τὸ κόμμα τοῦ κ. Τρικούπη. Ἐκ τῶν συνυπουργῶν του ὁ ἓνας τοῦ μυρίζει καὶ ὁ ἄλλος τοῦ βρωμᾷ. Ὁ κ. Καλλιγᾶς τοῦ ἤρχισε νὰ γίνεταί μὴ ἀνεκτός. Ἄλλοτε γίνεταί ἀνυπόφορος δι' ἀφασίας, καὶ

ἄλλοτε διὰ πολυλογίας καὶ μερικῶν ἐρωτήσεων εἰς οὐδεμίαν σχέσιν μὲ τὸς ζητοῦντας κατὶ βουλευτᾶς. Βεβαίως ἢ ἐντὸς τῆς συνόδου ἢ μετὰ τὸ τέλος, ὁ κ. Καλλιγᾶς ἀποχωρεῖ τῆς κυβερνήσεως. Ἄν θὰ καταλάβῃ ἢ ὄχι τὴν θέσιν τοῦ Ἐθνικοῦ Νομοθέτου, ἦν τοῦ ὥρισε τῆς προάλλαις ὁ Αἰὼν, ἀγνοοῦμεν. Μολοντί πιστεύομεν ὅτι καὶ ἐκεῖνος ὅστις τὴν προσέφερεν αὐτὴν τὴν θέσιν καὶ ἐκεῖνος εἰς ὃν προσεφέρθη, ἀμφοτέροι ἀγνοοῦσι καὶ τὴν φύσιν καὶ τὴν ὑπόστασιν τῆς. Μέχρι τινὸς ἐκ τῶν μελλόντων συνυπουργῶν τοῦ κ. Τρικούπη ἐνομιζέτο ὡς βεβαίωτατος ὁ βουλευτὴς Καρυστίας κ. Κοντόσταυλος· ἐπρόκειτο δὲ νὰ γίνῃ ὄχι μόνον ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, ἀλλὰ καὶ προσωρινῶς τῶν Οἰκονομικῶν. Ἄλλ' ἡ βεβαιότης αὕτη ἐπ' ἐσχάτων ἀγνοοῦμεν διὰ τίνος λόγους ἔκλονίσθη πολύ. Ἐν γένει φαίνεται ὅτι ἐπίκειται μετὰ τὸ πέρας τῆς συνόδου ριζικὴ μεταρρύθμισις τοῦ Ὑπουργείου.

Κύριος κατευθύναι τὰ διαβήματά της.

Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, καὶ ὁ κ. Σκουλούδης δὲν θὰ λάβῃ τὴν προσφιλῆ του νύμφην τὴν ἰσπανικὴν πρεσβείαν. Ὑπάρχει πρὸς τοῦτο διοργανισμένη ἀντιπραξις τοῦ κόμματος.

Ἐλπὶς ὑπάρχει, ὅτι τὸ περὶ ἀναβολῆς τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν Νομοσχέδιον δὲν θὰ ψηφισθῆ καὶ ὅτι αἱ ἐκλογαὶ ἐπομένως θὰ γίνον τὸν Μάιον. Ὑποτίθεται δηλαδὴ, ὅτι τὸν Αὐγούστον, ὅπου θὰ ἐνεργοῦν οἱ νέοι φόροι, δὲν θὰ ἦνε πολὺ καλλιτέρα ἢ θέσις τῶν ὑπουργικῶν βουλευτῶν ἀπὸ τώρα, ὅτε ἡ κατὰ τῶν φόρων κατακραυγὴ εἶνε μὲν ζωηρὰ, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἡ δρῶσα. Ἀνεξαρτήτως δὲ κομματικῆς σκέψεως, ἡ ἀναβολὴ τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν εἶνε ἐπιβλαβὴς, καθ' ὅσον εἶνε γνωστὸν ὅτι κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν ἐκλογῶν ἡ διοικητικὴ παραλυσία εἶνε πλήρης. Προτιμώτερον λοιπὸν εἶνε ἡ παραλυσία αὕτη νὰ παύσῃ τὸν Μάιον ἢ νὰ παραταθῆ μέχρις Αὐγούστου.

Τὰ πρώτας χελιδόνας ἴδομεν προχθὲς ἀποβιδασθείσας εἰς τὴν παρὰ τὸ παλαιὸν Φάληρον μαγικὴν τοποθεσίαν «ἢ Πικροδάφνη». Μετὰ τὰς πρώτας χελιδόνας εἴδομεν καὶ τὰς παπαρούνας σποράδην ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἱσταμένας ὡς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας ἐν ὥρᾳ διαδηλώσεως. Μεταξὺ μιᾶς γαλανῆς θαλάσσης θραυομένη εἰς τὰς ἀκτὰς της καὶ μιᾶς πρασίνης ἀνερχομένης μέχρι τῶν ὑπορειῶν τοῦ Ὑμηττοῦ κείται ἡ Πικροδάφνη, ἰδιοκτησία τῶν κυρίων Χαλκοκονδύλη καὶ Διληγεώργη.

Ἡ ὄπισθεν αὐτῆς ἀπλουμένη κοιλάς μὲ τὴν χλόην της, τὰ μικρὰ καὶ ἄγρια της ἀνθύλλια, τὰ αὐτοφυῆ της πευκάκια, καὶ τὰς γραφικὰς της ἀνωμαλίας τοῦ ἐδάφους, ἠδύνατο νὰ διέλθῃ ἀπαρατήρητος ἐν τῷ μέσῳ συλλογῆς ἐλβετικῶν ρωπογραφικῶν. Ἐνῶ ἡ ἔμπροσθεν αὐτῆς ἐκτεινομένη θάλασσα θὰ καταστήσῃ ὀνομαστὴν τῶν Πικροδάφνην εἰς τὰ ἑλληνικὰ παράλια. Ὅταν ὁ μπάτης δυνατὸς ὠθεῖ μακρόθεν τὰ κύματα ἀφρισμένα, νομίζεις ὅτι ποίμνη προβάτων φέρεται εἰς τὰς ἀκτὰς της, ἐνῶ συγχρόνως ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν αὐτῆς ράχων ἀκούονται τὰ βελάσματα ἀληθινῶν προβάτων.

Καὶ ἐπέτων αἱ χελιδόνες ἀνὰ τὴν χλοερὰν αὐτῆς ἐπιφάνειαν τρελλαί, καὶ ἐδῶκόν τὰ μικρὰ ἐντόμα, καὶ χάρω-

παί έκελάδουν, και άνίπταντο όλίγον ύψηλά διά νά όρμήσωσι πάλιν πρὸς τήν χλόην ὡς βουτηκται, και ἔπειτα ὡς βέλη έχάνοντο ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν εἰς τὰ ἀκρότατα τῆς κοιλάδος, ἐνῶ ὀμάδες ὑπολαίδων εἰς ὕψος δυσδιόρατον ἀφινον τὸ ἀνοιξιάντικον αὐτῶν κελάδημα όλίγω μονότονον ἀλλ' ἀπαραμίλλου γλυκύτητος, και ἐπέτων ὀλονὲν αἱ χελιδόνες και ἔκοκκίνιζον ὀλονὲν αἱ παπαροῦναι.

Και ἐν Πύργῳ ἐτελέσθη μνημόσυνον ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ Κουμουندούρου, εἰς ὃ παρευρέθησαν πᾶσαι αἱ πολιτικαὶ και στρατιωτικαὶ τοῦ τόπου ἀρχαί, και πᾶσα τάξις ἀνθρώπων ἀνευ διακρίσεως κομμάτων. Ἐπίσης και τὸ γυναικεῖον φύλον ἀθρόον ὑπὲρ ποτε συνέρρευσε. Λόγον δὲ ἀπήγγειλεν ὁ δικηγόρος κ. Χαράλαμπος Παπαδόπουλος, ὡραῖον δὲ ἐλεγείον ὁ διακεκριμένος νεὸς κ. Ι. Π. Κόκκαλης, συναρμολογήσας μετὰ πολλοῦ αἰσθήματος ὡραίας ιδέας και πολυλὰς ἀληθείας.

Ἄφικετο ἐκ Ζακύνθου ὅπως ὑποβλήθη εἰς τὰς διδακτορικὰς ἐξετάσεις ὁ κ. Ἰωάννης Λεονταράκης, ἐκ τῶν καλλιτέρων Ζακυνθινῶν νέων και ἐκ τῆς μυροδόλου νήσου ἀναποκριτῆς τοῦ *Μη Χάνεσαι*.

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βάριον, 20 Μαρτίου

Και ὅμως ὁ ἰταλικὸς τύπος δὲν διστάζει ἀπὸ τινος νά

ἐπιδιώκη ἀξιώσεις ἐπὶ διακεκριμένην τινα θέσιν μεταξὺ τοῦ μεγάλου εὐρωπαϊκοῦ τύπου· ἀξιώσεις ὅμως ὅφ' ἂς ἐγώιστικῇ μᾶλλον ἐλαφρότητι λανθάνει ἢ σοβαρότητι κρίσεων. Ἡ ιδέα αὕτη μόνη μετριάζει τὸ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐξεγειρόμενον κατὰ τοῦ ἰταλικοῦ τύπου συναίσθημά μου· ἀνίκανον, ἄπορον, σκαιὸν τὸν χαρακτηρίζω, ἀλλ' οὐχὶ ἐπιβούλως ἀμέριμον.

Ὅταν διάσημὸς τις κλέπτῃς ἀποθνήσκῃ ἐν οἰαδήποτε τῆς γῆς γωνίᾳ, ὅταν ἀγνώστου τινὸς δημοκρατίας ἐν Ἀμερικῇ ὁ ἐφήμερος και ἀνώνημος πρόεδρος ἀφίνει τὴν ζωὴν, ὁ ἰταλικὸς τύπος κατορθώνει νά γνωστοποιήσῃ τοῖς εὐδαίμοσιν αὐτοῦ ἀναγνώσταις και τὰ αὐτοσχέδια τοῦ θανόντος χαρακτηριστικὰ και τοῦ βίου του ὅλου τὴν ἱστορίαν και τὰ ἄθλα και τὰ θαύματα· ἢ φιλόσοφος λακωνικὸς τῆς τοῦ τηλεγράφου με πέντε μόνον λέξεις ἀνήγγειλε τῇ Ἰταλίᾳ τὸν θάνατον τοῦ Κουμουندούρου και οὐδὲν πλέον.

Ἄλλως τε, κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἢ Ἰταλία δὲν ἔχει καιρὸν ν' ἀσχολῆται μετ' τῆς μικρᾶς Ἑλλάδος τὸν μέγαν πόνον· ἢ Ἰταλία κηθύμει, ἐώρταζεν, ἐνθουσία· και οὐδεὶς δύναται νά μὴ ἐπιπροσήσῃ εἰς τὴν χαρὰν τῆς, τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς· ἐώρτασε τὰ γενέθλια τοῦ ἵπποτικοῦ βασιλέως τῆς, τὴν 14 τρέχοντος· ἐώρτασε πῆν καθέλκυσιν—λαμπρῶς ἐπιτυχοῦσαν—τῆς *Ναυπάκτου* τῆς, τοῦ τετάρτου γιγαντώδους θωρηκτοῦ τῆς, διά τὰ ὅποια ὁ ναυτικὸς κόσμος τὴν ζηλεύει· ἢ *Ναύπακτος* εἶνε μεγαλειτέρα τοῦ *Δουβλίου*. Τώρα ἐτοιμάζεται νά ἐορτάσῃ ἐν Ῥώμῃ τοὺς γάμους τοῦ ἀδελφοῦ τῆς βασιλίσσης, πρίγκηπος Θωμᾶ, μετὰ βουαρῆς ἡγεμονίδος· ἐτοιμάζεται νά ἐορτάσῃ οἰκονομικὴν ἐορτὴν, τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς ἀπὸ τῆς καταναγκαστικῆς κυκλοφορίας τῶν τραπεζογραμματίων. Ἐν τούτοις τὰ ἔσοδα τοῦ κράτους αὐξάνουσιν ὀσμημέραι, τὸ ἐμπόριόν τῆς εὐδαιμονεῖ, ἢ βιομηχανία ἀναπτύσσεται, παρασκευάζει ἐκθέσεις, ἐν Τουρίνῳ ἐθνικὴν,

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνεχ. ἰδ. ἀριθ. 438)

— Ἀνάδοχε, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν, ἢ πείνα εἶναι τοῦ ἀναγκάζει τὸν λύκον νά ἔβγῃ ἀπ' τὸ δάσος· ἀν λοιπὸν ὁ ἀγριάνθρωπος δὲν ἐπανεῖλθῃ, τοῦτο θά πῃ ὅτι εἶναι φρόνιμος και προβλεπτικὸς, φροντίσας νά κάμῃ τὰς προμηθείας του διά τὸν χειμῶνα.

— Ἐχει δίκαιον, εἶπεν ὁ δήμαρχος.

Ἡ Αἰκατερίνη ὕψωσε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν.

— Καθὸ χειμῶνα θά περάσῃ φέτος, ἐσκέφθη.

Τοῦτο ἦτο προαισθησις.

— Τώρα νά ἴδωμεν ἄλλο πρᾶγμα, ἐπανεῖλαθεν ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν, πρέπει νά δώσω μίαν ἐξήγησιν εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ δήμου.

— Τί θά τοὺς εἴπῃς, Ἰάκωβε ;

— Εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν τὸ ψεῦδος εἶναι συγχωρη-

μένον· λοιπὸν θά τοὺς εἴπω ὅτι ὁ ἀγριάνθρωπος ὠφελήθηκε μιά στιγμή τοῦ τὸν ἄφησες μόνον, ὠρμηκεν ἐκτὸς τῆς οἰκίας, ἐπήδησεν ἐπάνω ἀπὸ τὸν φράκτην τοῦ κήπου και ἔφυγε διευθυνόμενος πρὸς τὸ δάσος. Εἰς τὸ χωρίον διηγοῦντο πολλὰ πράγματα παράλογα, τὰ ὅποια κατατρομάζουν τὸν κόσμον. Ἐκείνο λοιπὸν, τὸ ὅποσον ἐγὼ ἠθέλησα ἦτο νά καταστείλω τὴν ταραχὴν, νά διαλύσω τοὺς φόβους, νά τοὺς ξετρομάξω και τὸ κατώρθωσα. Εἶδα τὸν ἀγριάνθρωπον, ἢ ξεβούρουν ὅτι εἶναι δειλὸς, ἀβλαβὴς, ἀνίκανος νά κατοικοιήσῃ ἔστω και παιδί, και τώρα ὅλοι εἶναι ἤσυχοι. Μὴ σὲ μέλει τοῦ ἐγὼ καλά τοὺς γνωρίζω· αὔριο θά μάθουνη, ὅτι ὁ ἀγριάνθρωπος ἔφυγεν εἰς τὰ βουνά, θά χειροκροτήσουνη και κανεὶς δὲν θά εὐρεθῇ νά πῆ στους ἄλλους : « Πᾶμε νά τὸν ξαναπιάσωμεν ! »

Ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν δὲν ἠπάτηθη, διότι τὴν ἐπαύριον, ποῦ ἔγινε γνωστὸν στὸ Μαρέιλ, ὅτι ὁ ἀγριάνθρωπος διαφυγὼν τὴν ἐπιτήρησιν τῆς συζύγου τοῦ δημάρχου ἔφυγε και πιθανῶς μετέβη και αὐθις εἰς τὸ δάσος, ἀπλῆ ἐκπληξίς ἐξεδηλώθη ἐν τῷ δήμῳ και οὐδεὶς ἐτόλμησε νά ψιθυρίσῃ βλάσφημον λόγον ἢ ἄλλως πῶς νά ἐκδηλώσῃ τὴν δυσἀρέσειάν του.

Οὐδεὶς πλέον ἐφοβεῖτο τὸν ἀγριάνθρωπον και ἢ γειτονεῖα του οὐδεμίαν πλέον ἐνέπνεε δυσπιστίαν· τούναντίον μάλιστα νῦν οἱ πάντες ἐνδιεφέροντο ὑπὲρ αὐτοῦ και ἐθλί-